

Arrest

nr. 279 649 van 27 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X,
Wettelijk vertegenwoordigd door X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door X en X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2019.

De ouders van de verzoekende partij dienden op 23 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van zijn beide ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 24 november 2021 met nummer 264 197 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissingen en werden de ouders van de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en werd hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 december 2021 dienen de ouders van de verzoekende partij in naam van hun zoon, verzoekende partij, een verzoek om internationale bescherming in.

Gelet op de jeugdige leeftijd van de verzoekende partij, wordt haar moeder op 9 maart 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 5 mei 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Je moeder verklaart dat je J.A.NE. heet, je geboren bent op (...) 2019 in (...) in Griekenland en aldus nog minderjarig bent. Je bezit de Eritrese nationaliteit en jouw ouders, A.N.E. (O.V. [...]) en J.A.NA. (O.V. [...]). hebben in februari 2018 jouw land van herkomst verlaten. Jouw zus, J.A.A., is geboren op (...) 2017 in (...) in Eritrea. Zij verliet samen met jouw ouders Eritrea in februari 2018. Je hebt ook nog een broer, A.N.S.. Hij werd geboren op (...) 2020 in (...), België. Op 23/10/2019 hebben jouw ouders een verzoek om internationale bescherming ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 27/01/2020 een niet-ontvankelijke beslissing genomen. Op 07/02/2020 dienden je ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 17/07/2020 een arrest velde dat besloot tot vernietiging van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Dienaangaande werden je ouders opnieuw opgeroepen door het CGVS en werd er na grondig onderzoek een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 05/08/2021. Op 21/09/2021 dienden jouw ouders een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 24/11/2021 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Op 01/12/2021 werd in je eigen naam een verzoek om internationale bescherming ingediend. Gezien jouw jonge leeftijd en je daaruit voortvloeiend onvermogen om je uit te drukken is jouw verzoek om internationale bescherming integraal gebaseerd op de verklaringen die jouw moeder heeft afgelegd. Je moeder vreest bij jouw terugkeer naar Eritrea dat je samen met je ouders in de gevangenis gezet zal worden omdat zij illegaal het land verlieten en omdat je vader ontsnapte uit de gevangenis. Je moeder vreest voor jou verder de nationale dienstplicht in Eritrea. Je moeder legt ter staving van je verzoek geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Gezien jouw jonge leeftijd ben je nog niet in staat om de vrees in jouw hoofde op zelfstandige wijze uiteen te zetten. Daarom kreeg jouw moeder de kans om met de hulp van een Eritrese tolk en jouw advocaat haar vrees in jouw hoofde uiteen te zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen afgelegd door jouw moeder op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die zij en jouw vader zelf reeds aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming dd. 23 oktober 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is (zie arrest RvV dd. 24/11/2021 – arrestnummer: 264197). Vooreerst kan er worden opgemerkt dat het CGVS op 5 augustus 2020 heeft geoordeeld dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan jouw vader en moeder hun verklaringen betreffende de wijze waarop zij Eritrea verlaten zouden hebben, de manier waarop ze zijn gereisd en de reisdocumenten die je ouders gebruikt zouden hebben. De beslissing van het CGVS werd gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die eveneens van oordeel was dat jouw ouders hun asielrelaas en

illegale vlucht niet geloofwaardig was (zie arrest RvV d.d. 24/11/2021 – arrestnummer: 264197, p. 10-12). Bijgevolg werd er aangenomen dat jouw ouders het land op een legale wijze hebben verlaten en hun vrees ten aanzien van de Eritrese autoriteiten niet aannemelijk hebben gemaakt. Jouw moeder haalde bovendien ook aan dat ze vreest dat je in de gevangenis zou belanden omdat jouw vader uit de gevangenis ontsnapte (NPO, p. 4). Hieromtrent dient eveneens te worden benadrukt dat er aan de directe vluchtaanleiding van jouw vader, zijn beweerde opsluiting en ontsnapping uit de gevangenis geen geloof werd gehecht door het CGVS, noch door de RvV (zie arrest RvV, d.d. 24/11/2021 – arrestnummer 26197, p. 9, 10). Dienaangaande is de vrees van jouw moeder in jouw hoofde, namelijk dat je samen met hen in de gevangenis zou belanden omwille van het illegale vertrek van jouw ouders en de ontsnapping van je vader uit de gevangenis niet aannemelijk (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 9 maart 2022 p. 3-5, 8, hierna genoemd NPO p. 3-5, 8). De door jouw moeder aangehaalde vrees dat je in de gevangenis zou belanden, kan dan ook in het licht van deze verklaringen bezwaarlijk een eigen element vormen dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt. Waar jouw moeder verklaart dat ze voor jou de dienstplicht in Eritrea vreest merkt het CGVS op dat deze vrees op dit moment louter hypothetisch is en niet wijst op een actuele en gegronde vrees bij terugkeer naar Eritrea in jouw hoofde. Gelet op het feit dat jij werd geboren op 20 februari 2019 en op heden nog maar drie jaar oud bent, heb jij op heden dan ook geenszins de leeftijd bereikt waarop jij in Eritrea dienstplichtig zou zijn. Verder wordt opgemerkt dat jouw beide ouders op het moment dat ze Eritrea verlieten kennelijk niet in de negatieve aandacht stonden van de Eritrese autoriteiten en dat jouw vader door de connecties van je grootvader niet naar het leger werd gestuurd maar een civiele job kon uitoefenen (zie arrest RvV, d.d. 24/11/2021, arrestnummer 26197, p. 10). De door jouw moeder aangehaalde gedwongen dienstplicht in Eritrea in jouw hoofde, kan dan ook in het licht van deze vaststellingen bezwaarlijk een eigen element vormen dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt (NPO p. 4,5) Je moeder haalt tot slot aan dat je in België naar school gaat maar in Eritrea in de gevangenis zou moeten of in dienst zou moeten treden (NPO, p. 4) Vooreerst kan benadrukt worden dat het geenszins geloofwaardig is dat jij bij terugkeer in de gevangenis zou belanden, daarnaast zou je bij terugkeer gezien jouw leeftijd niet in dienst moeten. Er is geen enkele reden waarom jij bij terugkeer niet naar school zou kunnen gaan in Eritrea. Waar je moeder nog zou verwijzen naar het feit dat er in Eritrea geen goede scholen zijn (NPO, p. 5), wijst het CGVS er op dat een mogelijks verschil in onderwijskwaliteit, op zich echter niet kan volstaan om in jouw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dit weet dan ook wederom geen eigen element te vormen dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt. Uit artikel 57/6, § 3, 6° Vw. volgt dat het niet volstaat dat een minderjarige verzoeker “nieuwe” feiten of elementen aanhaalt. Opdat je verzoek ontvankelijk kan verklaard worden moet je immers (1) eigen feiten aanhalen én (2) deze eigen feiten moeten bovendien “een apart verzoek rechtvaardigen”. Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen. Er kan voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat er in het kader van het verzoek om internationale bescherming in hoofde van jouw zus J.A., A. (dossier 2121716B) en jouw broer A. N., S. (dossier 2121716C) eveneens een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijn, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij vangt haar betoog aan met de stelling dat de bestreden beslissing genomen werd in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij is van mening dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal de door artikel 57/6, § 3, derde lid gestelde voorwaarde heeft geschonden. De verzoekende partij meent dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de "redelijke termijn", het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel voorligt. In deze context verwijst de verzoekende partij tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel en citeert hieromtrent twee arresten van de Raad van State, alsook uit een rechtsleer. De verzoekende partij stelt dat zij gelet op het uitblijven van de beslissing binnen de wettelijke termijn van vijftien dagen ervan mag uitgaan dat haar verzoek om internationale bescherming niet meer als niet-ontvankelijk zal worden afgewezen.

Voorts meent de verzoekende partij dat de bovengenoemde verplichting samen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motiveringsplicht dient gelezen te worden en vervolgt met een theoretische uiteenzetting betreffende de artikelen 2 en 3 van deze wet. Om haar standpunt te onderbouwen citeert de verzoekende partij twee arresten van de Raad van State. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen reden heeft opgegeven waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien dagen niet kon worden gerespecteerd en dat de verzoekende partij hierdoor niet in kennis ervan werd gesteld. De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij hierdoor artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM gelezen met artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake formele motivering van bestuurshandelingen heeft geschonden.

De verzoekende partij vervolgt dat zij tevens niet akkoord is met het inhoudelijk oordeel van de commissaris-generaal. Zij citeert artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet en betwist dat *in casu* op een rechtmatige wijze toepassing werd gemaakt van deze wetsbepaling. Vooreerst merkt de verzoekende partij op dat haar feitelijke situatie in verband staat met de feitelijke situatie van haar ouders. De vrees aangehaald door haar ouders geldt tevens in haar hoofde. Zij vreest bij haar terugkeer naar haar herkomstland samen met haar ouders in de gevangenis te belanden. De verzoekende partij meent dat namens haar ook elementen werden aangehaald die een apart verzoek tot internationale bescherming rechtvaardigen. De verzoekende partij haalt aan dat zij het heersende regime in Eritrea vreest. Tevens vreest de verzoekende partij bij terugkeer naar haar herkomstland in een situatie terecht te komen waarbij zij niet meer naar school kan gaan. De verzoekende partij vervolgt dat zij hier in België opgegroeid is en geen ander land kent waardoor ze vervreemd is van Eritrea. Haar levensstijl is niet compatibel met de normen en waarden in Eritrea waardoor ze zal verstoten worden en geen deel zal kunnen uitmaken van de leefwereld van haar leeftijdgenoten in Eritrea. Vervolgens somt de verzoekende partij kort de gebeurtenissen na de vlucht van haar gezin uit Eritrea chronologisch op. Ze concludeert dat zij thans samen met haar gezin meer dan tweeënhalf jaar in België verblijft.

Verder merkt de verzoekende partij op dat de redenen die door haar ouders worden aangehaald in het kader van hun verzoek om internationale bescherming niet ingegeven zijn door socio-economische motieven. Zij haalt aan dat de situatie thans evenwel verschillend is voor haar. De verzoekende partij vreest tevens dat bij terugkeer naar Eritrea haar ouders geen middelen zullen hebben om te voorzien in haar basisbehoeften gelet op de langdurige periode die zij buiten Eritrea hebben verbleven. Haar ouders bouwden hun leven buiten Eritrea uit en hebben hun bezittingen in hun herkomstland achtergelaten. Bij eventuele terugkeer naar Eritrea zouden ze van nul af moeten herbeginnen hetgeen veel onzekerheid met zich meebrengt.

De verzoekende partij concludeert dat gelet op voorgaande haar situatie anders is ten aanzien van de eerder genomen beslissing omtrent het verzoek van haar ouders en dat de aangehaalde(nieuwe) feiten een apart verzoek tot internationale bescherming rechtvaardigen.

De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en haar alsnog de vluchtelingenstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of de verzoekende partij eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.2.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in haar arrest nr. 264 197 van 24 november 2021, in navolging van de commissaris-generaal, in het kader van het verzoek om internationale bescherming van de ouders van de verzoekende partij – die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in haar naam werd ingediend als vergezellende minderjarige – oordeelde tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden ontsnapping uit de gevangenis van de vader van de verzoekende partij en vervolgens hun illegaal vertrek uit Eritrea.

2.3.5. Op 1 december 2021 dient de verzoekende partij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen*

op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.6. Op 9 maart 2022 werd de moeder van de verzoekende partij gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Gezien jouw jonge leeftijd ben je nog niet in staat om de vrees in jouw hoofde op zelfstandige wijze uiteen te zetten. Daarom kreeg jouw moeder de kans om met de hulp van een Eritrese tolk en jouw advocaat haar vrees in jouw hoofde uiteen te zetten.*

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan uw verplichtingen.”

De verzoekende partij voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat de verzoekende partij kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de moeder van de verzoekende partij dat zij voor haar minderjarige zoon een verzoek om internationale bescherming indient omdat zij nog steeds bang is om naar haar land van herkomst terug te keren en dit omwille van dezelfde motieven als zij aanhaalde in het kader van haar persoonlijk verzoek om internationale bescherming. Zij verklaart dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Eritrea in de gevangenis zal belanden, ten eerste omdat de vader van de verzoekende partij uit de gevangenis is ontsnapt in Eritrea en ten tweede omdat het gezin van de verzoekende partij het land op een illegale manier heeft verlaten tijdens hun vlucht naar Europa (NPO, p. 3, 4).

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) uit het administratief dossier blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken en waarvoor de beslissing definitief is geworden; (ii) de vrees van de verzoekende partij dat zij samen met haar ouders in de gevangenis zal belanden omwille van het illegaal vertrek van haar ouders en de ontsnapping van haar vader uit de gevangenis niet aannemelijk is aangezien deze vrees volledig is gestoeld op de vluchtmotieven van haar ouders die door de Raad niet geloofwaardig werden bevonden bij arrest van 24 november 2021 met nummer 264 197; (iii) er geen enkele reden is waarom zij bij een terugkeer naar Eritrea niet naar school zou kunnen gaan gelet op het gegeven dat het geenszins aannemelijk is dat ze in de gevangenis zal belanden of haar dienstplicht zal moeten doen, (iv) een mogelijks verschil in onderwijskwaliteit op zich niet volstaat om in haar hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, (vi) in hoofde van haar broer en zus ook een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden

aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.8. Verzoekende partij benadrukt in het verzoekschrift vooreerst dat zij van mening is dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal volgens haar niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de “*redelijke termijneis*”, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het CGVS, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en de verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen. Aangezien de termijn van vijftien werkdagen een termijn van orde betreft, kan de verzoekende partij evenmin invoeren dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

De verzoekende partij kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.9.1. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de vrees die haar ouders hebben geuit – met name de vrees om bij een terugkeer naar Eritrea samen in de gevangenis te belanden omwille van hun illegaal vertrek en de ontsnapping van haar vader uit de gevangenis – eveneens in haar hoofde geldt, erkent zij aldus dat zij zich voor haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde gronden als deze die haar ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van de verzoekende partij als vergezellende minderjarige werden ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 264 197 van 24 november 2021, in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van de verzoekende partij. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de Eritrese autoriteiten.

De Raad herinnert er aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat

hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij thans geen nieuwe concrete elementen aanbrengt die de verklaringen van haar ouders met betrekking tot de problemen met de Eritrese autoriteiten in een ander perspectief plaatsen. De commissaris-generaal oordeelt *in casu* dan ook op goede gronden dat om dezelfde redenen als in hoofde van haar ouders evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van de verzoekende partij elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade omwille van voorgehouden illegaal vertrek uit Eritrea.

2.3.9.2. Voorts hebben noch de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald dat zij vervreemd is van de heersende normen en waarden in Eritrea waardoor zij een risico loopt om aldaar vervolgd te worden. De Raad wijst er ook op dat het feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, niet volstaat om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Voorts licht de verzoekende partij niet concreet toe waarom haar in Europa ontwikkelde levensstijl er in haar geval toe zou kunnen leiden dat haar een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegeschreven bij terugkeer. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken heeft waardoor ze een risico op vervolging heeft bij terugkeer naar Eritrea (HvJ 5 september 2012, gevoegde C-71/11 en C-99/11, pt.71; HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12; pt. 71.). De verzoekende partij is weliswaar toen ze elf maanden oud was uit Eritrea vertrokken, doch zij toont niet aan dat zij niet op een zodanige wijze opgevoed is dat zij het Tingrinya niet geleerd heeft of niet vertrouwd is met de culturele gewoonten en gebruiken in Eritrea in navolging van haar opvoeding door haar beide ouders die over de Eritrese nationaliteit beschikken.

2.3.9.3. In zoverre de verzoekende partij in het verzoekschrift daarnaast benadrukt dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aanhaalde dat zij vreesde om niet meer naar school te kunnen gaan omdat zij bij terugkeer naar Eritrea in de gevangenis zou belanden of gedwongen dienstplicht zou moeten doen, dient te worden opgemerkt dat omtrent deze verklaringen in de bestreden beslissing op pertinente wijze wordt gemotiveerd: *“je moeder haalt tot slot aan dat je in België naar school gaat maar in Eritrea in de gevangenis zou moeten of in dienst zou moeten treden (NPO, p. 4) Vooreerst kan benadrukt worden dat het geenszins geloofwaardig is dat jij bij terugkeer in de gevangenis zou belanden, daarnaast zou je bij terugkeer gezien jouw leeftijd niet in dienst moeten. Er is geen enkele reden waarom jij bij terugkeer niet naar school zou kunnen gaan in Eritrea. Waar je moeder nog zou verwijzen naar het feit dat er in Eritrea geen goede scholen zijn (NPO, p. 5), wijst het CGVS er op dat een mogelijks verschil in onderwijskwaliteit, op zich echter niet kan volstaan om in jouw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dit weet dan ook wederom geen eigen element te vormen dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt.”*

2.3.9.4. Waar de verzoekende partij daarnaast tracht te laten uitschijnen dat haar ouders niet meer de middelen zouden hebben om haar te voorzien in haar basisbehoeften, en dit omdat zij reeds lang in het buitenland vertoeven, hun bezittingen achterlieten in Eritrea en van nul opnieuw zouden moeten beginnen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Eritrea wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie wordt erop gewezen dat (inzake het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet), het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld specifiek, dit is individueel, van aard dient te zijn. Uit het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift, dat bovendien niet werd aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt niet dat zij in Eritrea persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zij toont namelijk niet aan dat zij bij een terugkeer naar Eritrea op een intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Haar mogelijk preciaire situatie en leefomstandigheden bij terugkeer naar Eritrea vallen aldus niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.9.6. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat de verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier van de verzoekende partij blijkt dat, gelet op haar jonge leeftijd en gebrek aan voldoende onderscheidingsvermogen, de moeder van de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid om de vluchtmotieven van de verzoekende partij uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont de verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS